

El Poble de Salt

Organ del Cens polític del Centre Republicà

Periòdic quinzenal

La correspondència al Director
Els autors són responsables de llurs escrits

Preu: 15 cèntims

EDITORIAL

De noms i de fets

Els resultats electorals ens han demostrat que els principis que informen el nostre credo polític gaudeixen en aquest poble de mantes simpaties que en direm extraoficials. En efecte; el nombre de socis del «Centre Republicà» no deu passar de dues centenes. Però el «Centre Republicà» del nostre poble no és realment una disciplina política. La disciplina política està dins el «Cens» adherit a l'Esquerra Republicana de Catalunya. I aquest «Cens», creat recentment, compta només amb uns 75 afiliats. ¿Vol dir això que l'Esquerra no té a Salt les simpaties de la major part dels seus republicans? De cap manera. Els resultats electorals ens diuen tot el contrari. Les candidatures patrocinades per l'Esquerra han obtingut sempre en el nostre poble la majoria dels sufragis. El resultat de les darreres eleccions, que ens foren les menys favorables, ens confirma que no tan sols l'Esquerra aconseguí els vots de tots els associats al «Centre Republicà», sinó també els de molts ciutadans que es mantenen al marge de la nostra Societat. Així, doncs, ¿com ens explicarem que el «Cens polític» del nostre «Centre» quedi a un tan baix nivell numèric? Per antipatia al partit a què ens hem adherit, no, ja que els resultats electorals ens confirmen que és el que més simpatitzants posseeix en aquest poble. Per dificultats d'entrada en el «Cens», tampoc, puix que aquest és democràtic tan en la seva ideologia com en el seu funcionament intern i, per tant, no priva la vinguda en el seu clos a ningú que es presenti net de culpa. Només precisa ésser soci del «Centre Republicà». ¿Per què, doncs, els que donen llurs sufragis a les candidatures de l'Esquerra no vénen a engrossir el «Cens» local d'aquest partit? Solament els en pot privar la manca de sentiment polític. Però han de pensar que, obrant així, són els menys indicats per a blasmar després de la tasca de les organitzacions. ¿Per què no hi intervenen? ¿Per què deixen de prestar llur concurs a l'obra d'enaltir i propagar la ideologia que diuen que sustenten? No n'hi ha prou de donar un vot. Cal treballar també perquè aquest vot no resulti inútil o perjudicial als ideals que el feren emetre. No n'hi ha prou de dir-se i proclamar-se els primers i millors republicans i esquerristes. Mantenint-se al marge de les organitzacions, dels partits, un hom podrà, això sí, donar la seva confiança a una determinada candidatura, la que ell consideri més adient als seus ideals, però no podrà intervenir en la seva confecció i en el control dels elegits. Ni li serà tan fàcil de fer campanya de proselitisme. En una paraula, es mostrarà passiu. I passiu vol dir tot el contrari d'actiu. I qui no és actiu perd el temps i les oportunitats. I, encara que tingui una ideologia, no fa res perquè aquesta progressi. Mantenir-se al marge dels partits republicans i esquerristes serà ésser republicà i esquerrista de nom, si voleu. Però no de fet. I el que cal és ésser-ne de fets i no de noms. Meditin bé això els simpatitzants amb la política de l'Esquerra i no dubtin a enrolar-se al «Cens» local que s'ha constituït recentment.

Iu BOHIGAS

**Sou republicans? Doncs a demostrar-ho.
No amb paraules, sino amb fets. Inscriviu-vos al «Cens polític» del Centre Republicà**

S'acosten eleccions

Hom diu que els del bàndol contrari —la creu al pit i la corona a la testa i el jou a la mà— tenen la mania que amb la baralla ciutadana del proper abril, han d'assolir un triomf electoral francament sorprenedor.

Nosaltres, però no opinem de bon tros així; sinó que tenim la més absoluta convicció que les esquerres, les liberals i les democràtiques, és clar, eixiran victorioses com de consuetud.

Malgrat no comptar les nostres campanyes amb aquella orientació o formació tan hàbils i ensem necessàries en el terreny polític, no per això deixaran de fer bon ús d'aquest dret ciutadà que els havia estat inconquerible en temps de la Monarquia, i que ara la República els ha concedit sense la més lleu vacil·lació, car les creu a bastament prou aptes i dignes per a intervenir d'una forma directa i responsable en els afers més essencials de la vida nacional.

Evidentment que, si elles no tinguessin la més ínfima noció del sens fi de malvestats i ignomínies d'aquell Poder personal que hom coneixia pel de la «Corte», com així se'l nomenava en la premsa troglodita —El Debate, A.B.C., El Correo Catalán, etc.—, podria molt bé donar-se el cas que les dretes fessin quelcom de profit; però, ai las! les nostres companyes saben massa bé allò que quan un país es troba sotmés a una reacció vehement, equival a dir un règim sense ànima, no se li espera gaire res de bo; en tant, que àdhuc les pobres mares han de passar pel trànsit dolorós de veure com els seus fills els són inconscienment arrencats dels braços, per a ésser duts a morir

en terres tan enemigues com salvatges.

«Les dones de la nostra terra —escrigué un bon dia un il·lustre escriptor valencià—, dones sensibles i bondadoses com totes les dones del món, no podran perdonar mai el mal que ha causat el govern que, recolzat pel militarisme, la plutocràcia i el clericalisme, ha convertit Espanya en verdadera vall de llàgrimes...»

No, no cal que s'entusiasmi ni que visqui massa il·lusionada la nostra gent reaccionària a ultrança, la qual sempre ha considerat a la dona menor d'edat, és a dir, com un ésser inferior, incapaç de laborar res de positiu, o bé de sòlid i perdurable... És que ella, la dona, l'eterna companya, abans de lliurar el sufragi a l'urna tindrà prou cura d'escoltar la veu de la seva consciència, ço que li posarà de relleu l'eficàcia política, social i econòmica, que representa el votar un partit o una ideologia, la bandera de la qual és la pau i el progrés, la solidaritat i la germanor, la màxima llibertat dels pobles i dels homes.

Està clar que la dona haurà d'ésser objecte d'una coacció personal genuïnament loiolana, dit en una paraula, donat les característiques del moment polític nacional, que són d'una importància cabdal per a tots aquells germans que viuen únicament de l'esforç constant de llurs braços; però, tanmateix, cal convenir que ella sabrà lluitar amb prou braó perquè no tornin a ésser els egòlatres de la «Voz de su amo» els que han de regir els destins dels nostres pobles

«Que cadascú faci, doncs, tot allò que estigui al seu abast; homes i dones, els que estiguin més capacitats. Que el benestar i la prosperitat de Catalunya ha d'ésser obra de tot el poble i el poble està integrat per ciutadans d'ambdós sexes.»

AGUSTÍ CABRUJA

Tribuna Lliure

El laïcisme sabotejat.

Tenim un Govern laic, com molt bé ens ho ha demostrat. Però en canvi permet i tolera que, en l'Escola municipal que tenim en aquest poble, els senyors mestres celebrin tota mena de festes i festetes de tota classe de sants. Festes que no celebren ni les escoles cristianes. ¡Com se'n deuen riure de les ridiculeses i del poc respecte al laïcisme que demostren els senyors mestres laics! Però, aquests, com tal sigui poder fer festa, no miren ridiculeses ni que molestin molts pares de família que treballen a la fàbrica o al taller, els quals es veuen precisats a deixar córrer els fills pel carrer com els gossos, o deixar la casa oberta a l'empar de tothom.

Ja que parlem de mestres, ¿no podríem associar-nos els pares de família i fer un acte de protesta, allà on hagi d'ésser, pel poc afecte i voluntat que posen en l'ensenyança de llurs alumnes els mestres de les nostres escoles municipals? Tothom sap que ni cura tenen que els nostres fills portin a casa llurs dictats i problemes en net i amb ordre, sinó tot el contrari. Abans els nens tenien pressa per anar a estudi a fer el treball, ben arreglats. Ara no els preocupa res. Només arribar a casa i anar a jugar de seguida. Si els demaneu el treball diuen que ja han tingut temps de fer-lo a estudi. Erem més ben servits abans, quan el senyor Moreno només tenia ajudants, que no pas ara que tenim mestres.

Enric BOSCH

Salt, 25-1-33.

Esperit de domini

El dia 22 del gener proppassat, celebrà reunió general ordinària la Germandat de Sant Francesc, del Veïnat. I, fillets de Déu!, allò fou un camp perdut, perquè tan prompte es començà la reunió ja vingué la desfeta que era d'esperar. No fa molt temps que jo vaig parlar d'aquest assumpte en aquest mateix periòdic. Dins els Estatuts de la Germandat, figura un article que en esperit té més de quatre centúries, i que parla

d'un consell de fundadors compost de 12 individus. El tal consell preté tenir més drets i més força que tots els altres socis plegats. El nostre amic Josep Alsina, en el mes de juliol passat, féu la proposta, en una reunió, que l'esmentat consell, per democràcia i fraternalisme, quedés sense efecte. En tornar a parlar de la mateixa qüestió en la reunió proppassada, s'armà un esvalot tan gran que de poc que s'arriba a les garrotades. ¿I això per què? Doncs perquè alguns senyors de la «crosta», que formen el consell de fundadors, no es poden acabar que els prenguin els privilegis de què gaudien fins avui. Ells volen ésser amos i senyors de tot. Es creuen que encara som en els temps de la monarquia i de quan les granotes portaven sabre. Haurien de pensar, però, que aquestes bestioles avui la campen desarmades i ja no tenen cap força. Els senyors «consellers» i llurs satèl·lits, quan ja no veien cap sortida per a la defensa dels seus extemporanis furs, amenaçaren que si se'ls prenia llurs privilegis portarien la qüestió als tribunals i que la Germandat se'n faria tots els seus cabals. De sobres saben, però, que fent això no en treuen cap profit, perquè els tocaria la de perdre. El Tribunal d'una societat és la majoria dels afiliats. Aquest és el vertader tribunal. Jo, esperit demòcrata, dintre la Germandat no vull ésser més que ningú, però tampoc menys. Entenc que en una societat, sigui del color que es vulgui, tots tenim els mateixos deures i els mateixos drets. Aquell a qui no agradin semblants condicions igualitàries que es doni de baixa. No sé si recorden els senyors «encrostissats» que tenim un règim republicà i no cap d'aquells que emparaven llurs lleis de l'embut. Els cacics caigueren per no aixecar-se més. Doncs, a reveure, senyors cavernícoles; fins a la propera reunió, que serà aviat. Ja ens veurem les cares. A veure si les tindreu enrogides de vergonya o de despit.

UN SOCI.

Del meu record

Conservo encara dins meu la imatge de la criatura més graciosa, bona i pura que en el món va posar Déu

Ocasió que em féu feliç per sentida i no oblidada, fou veure, per primera vegada, criatura amb tant d'encís.

Nasqué en mon inexpert cor una profunda simpatia; jo ignorava que ço que naixia eren perfums d'exquisida flor.

Xamosa, bonica, intel·ligent: ¿pot demanar-se a la Natura més dons que els de la criatura a qui dedico el pensament?

Inconscient fóra el negar-ho: si en justícia es vol tractar, dubto que es pugui trobar comparació per enfrontar-ho.

Tanta admiració mereixia com confiança, respecte i temor; sos ulls eren per mi la claror, com el sol és la del dia.

Ara que el temps ha passat, quedant-me sols dolça imatge, amb fervor li reto homenatge d'afecte i eterna amistat

P. M. V.

VEÏNAT DE SALT

Com més un sap, més ruc es veu

En certa ocasió, Meno, un deixeble de Sòcrates, preguntà al gran filòsof:

—¿Com és, oh Mestre, que venim a tu sentint-nos forts i savis, i et deixem sentint-nos debils i ignorants?

—Ara ho veuràs —li contestà Sòcrates.

I cridant un jove grec i fent una ratlla en la sorra, prossegüí dient:

Sòcrates.— Noi, ¿quina és la llargada d'aquesta línia?

Jove.— Té un peu de llarg.

Sòcrates.— ¿Quina és la longitud d'aquesta altra línia?

Jove.— Dos peus.

Sòcrates.— ¿Quant major serà el quadrat construït sobre la

segona línia que el construït sobre la primera?

Jove.— Serà el doble gran.

I després de traçats els dos quadrats:

Sòcrates.— ¿Quant major has dit que seria el segon quadre?

Jove.— He dit que seria el doble.

Sòcrates.— ¿I quant major ha resultat?

Jove.— Quatre vegades.

Sòcrates.— Gràcies, minyó; pots anar-te'n. Ja ho veus, Meno, aquest minyó ha vingut a mi ple de confiança i creient-se savi. Res no li he dit. Unes preguntes senzilles l'han portat a veure el seu error i a descobrir la veritat. Encara que més savi que abans, se sent humiliat en marxar-se.

Tirant pedretes

En Subils i la Miqueleta són tan tendres i boniquets, que ens plauria molt veure'ls casadets. Home, veureu, quan dos cors s'estimen és el millor consell que se'ls pot donar. No t'agradaria, Miqueleta, de tenir per espós En Ciset? No t'agradaria, Ciset, de tenir per muller la Miqueleta?

L'hereu Berga i la pubilla Sileta tot sovint es fan l'amor. S'adoren d'allò més. Quan l'hereu el troba, la pubilleta no pot més que parlar-li de llur cobejança eròtica, que no el deixa estar ni un minut tranquil.

—Maria... Maria meva! Per què no em mires?

—Si ja et miro! El que em passa és que quan més et veig, més ganes tinc de veure't.

Feliços clavellets!

Mai no havíem vist en aquest poble una parella més ben aparellada que la d'En Callís petit i la seva formosa Lolita. El dia que es casin, «El Poble de Salt» els publicarà llur retrat i ensems els dedicarà un homenatge tan magnífic com sincer. No us agradaria, parella ideal?

Sabeu aquell jove que treballa a la fàbrica de Santa Eugènia, el «galant» de la companyia del nostre Centre? Doncs està a punt de fer una galanteria, puix està enamorat de la Pascual, aquell bonic jardinet del carrer de Sant Romà. Ell diu que ja ho pot fer de declarar-se, perquè la seva mare ja ho vol que festegi. Si és així no cal perdre temps.

Aquí el Veïnat, hi ha un jove molt ben plantat i simpàtic, que es diu Antoni S... i és encarregat amb un taller de Girona i es fa córrer que està enamorat d'una telefonista de Caldes de Malavella.

Aquell repartidor de les gracioses Vidal i la Bohigas ens sembla que es casaran aviat, estan molt engrescats i s'estimen. Quin marit i muller més «castissos» serien. Art, bellesa i joventut.

Són tres germanes, totes tres van de negre, l'una és mestra, l'altre no ho sabem i la petita que es diu Maria (l'única cosa que hem arribat saber), tampoc ho sabem; però el que importa més és que totes tres són bufones.

La simpàtica brodadora Coloma ja ha trobat el seu príncep, per brodar-li el mocador de seda. Es un galan minyó que és castellà... Però ja! diuen que l'amor amb totes les llengües, és bonic.

Si no recordem malament, en el número passat parlàvem de l'encisadora i bonica damisel·la Saus. I dèiem que hi havia molts joves que n'estaven enamorats. Doncs alegreu-vos: l'afortunat ha estat el simpàtic futbolista Callís.

I el simpàtic «chauffer» d'en Vivó i aquella bonica nena, que és rossa, encara no han arreglat res. Ho diem perquè corren rumors de que la cosa segueix bé. Millor. Nosaltres, no els volem pas cap mal, al contrari, desitjariem que acabés com fineixen tots els que s'estimen: amb la cadena del matrimoni.

El que sembla que està molt engrescat és en Pedra, amb una flor gironina. Però quan més gran era la felicitat d'ambdós, ell ha de marxar a fer el servei. Quin desconsol per la seva enamorada, estar separada del seu Romeu.

Aquí a Salt es podria fer un club titulat «Guerra al matrimoni» i els principals afiliats serien

A Anglaterra, en la lluita del sufragisme femení, caigueren moltes víctimes abans les dones no aconseguiren llurs propòsits d'igualar-se en drets als homes. A Espanya, la República, espontàniament, sense que les interessades ho demanessin en gran escala, ha portat a la pràctica allò que encara no està resolt a moltes nacions europees. ¿Com agrairan les dones espanyoles aquesta obra de justícia de la República? ¿Aprofitant-se del dret que se'ls ha reconegut per a investir i enderrocar el règim que les ha elevat a la categoria de ciutadanes? Companyes, mediteu bé sobre això. No fos cas que inconscientment, us suïcidéssiu.

en Feliu, en Pau, en Piarnau, i els altres que no els sabem el nom. Mirarem d'assabentar-nos i els publicarem al número vinent.

I en Vilanova i la seva formosa xicota de Salt, què fan així parats? Au home un cop de cap que nosaltres ja tenim fet el programa pel dia que us caseu.

El Cavaller de l'amor
AGENCIA PET-O-NET

Trets que no maten

Voleu riure? Sí? Doncs llegiu un de tants anònims que està rebent el nostre Director. El transcriurem textualment sense corregir ni una de les tantes incorreccions que en ell s'hi troben. Diu així:

«Sr. Agustín Cabruja, poeta. Salt. Oración Jesús Sacramento alabado sea Dios por los siglos de los siglos amen.

El que recibe esta oración se vera favorecido por la fortuna. Esta oración hay que mandarla a tres personas diferentes duran te nueve dias al noveno tendra una gran alegria. Al que no lo haga le sobre vendra una gran desgracia y la perdida de un ser querido.

Esta oración está enparada por el Reverendo Padre Blas y tione que dar la vuelta al mundo.»

Que us en sembla? Pobres capellans!

Perque sàpiguen qui són els pistolers els del Floreal:

«Barcelona, 7.—En un bar de la calle de San Pablo, al camarero Joaquín Aguirre se le han presentado dos desconocidos que le querían obligar a que se inscribiera en la C. N. T., amenazándole con una pistola.

A los gritos que ha dado el camarero pidiendo socorro han acudido varias personas que han logrado detener a uno de los desconocidos».

(Retall de premsa)

El bisbe de Barcelona va seguint atacant a la República. Es un de tants monàrquics que se'ls deuria haver d'aplicar la llei de Defensa de la República. Un viatget cap a Bata no li aniria pas malament; amb la santíssima seguretat que no pogués fer l'ocell.

En les properes eleccions d'abril, les dones tindran vot. Estaran en possessió d'una arma que pot fer molt bé o molt mal a la República; és a dir, al poble. Les dones obreres, ja saben a quin camp combatent s'han de ficar? Ja coneixen la manera d'esgrimir l'arma que els ha estat concedida? Cal que se n'assabentin.

«Dels quatre cents seixanta afiliats que comprenia el sindicat de la C. N. T. de Casas Viejas, sabien llegir, i malament encara, sols una trentena.»

(Paraules de l'alcalde de l'esmentada població).

No volem fer-hi cap comentari. Vosaltres mateixos.

De Bescanó.—Un tal Miquel Capell, té cert interès de pertorbar la venda d'EL POBLE DE SALT en aquest poble, perquè avui fa quinze dies empatà el nostre repartidor i li exterioritzà tot un curull de coses calumnians. El número vinent tindrem cura de publicar un article sobre aquest assumpte. (Corresponsal).

Obrers: llegiu i mediteu; mai barallar-vos uns els altres, que tots som igual pobres i explotats. Visca la bondat i la intel·ligència!

El partit d'En Xicu de Besalú (Cambó) ha canviat de nom. Ara ja no es diu Lliga Regionalista sinó Lliga Catalana. Home, això es comprèn; li sap greu que la coneguin. No veieu que ha estat tan bona peça...!

Ens fa certa gràcia que un periòdic tan rabiós i tan dimoni com és «L'adormit», accepti «articles» de la donya Zurita Rantoc, la qual fins el 14 d'abril va exercir el càrrec de Mare Abadessa en el convent de Santa Tecla. Es veu que la F. A. I. no rebutja res, el cas és fer bombo i com més rebombori millor. No és això, nois?

Per les eleccions de regidors cal que els ciutadans d'aquest poble obrin en consciència, o sinó els egòlatres de la Lliga tornaran a ésser els amos de la Casa de la Vila. No oblideu els temps passats!

ESPORT

A. E. I. J.- I RADIO CAL SORD

...Panets, barres, xocolates de tots preus —a càn Berga, ...Maquinària d'aeroplans i tractors d'artilleria casa Torné. Anem a donar les notícies del Congrés Xaropista.

S'obra la sessió sota la presidència d'Amós Triola, president

per mèrits de guerra. Es passa a parlar del nou equip complet format a base de mainada, entre altres «El noi del cis-ellet» (l'aprenent d'en Masana), el Marquès de la Comamala (del cos de bombers de can Gubau) i quitxalla de l'hospici... etc.

Demana la paraula Gitanillo de Triana (Esteve), que protesta perquè no el deixen jugar mai i s'exclama de que en la seva joventut quan jugava amb l'Espanyol que era un «ase» pel fútbol, fent els quartos a cabassosos que es vegi despreciat a la seva vellesa per la Junta del Club.

El Congrés no pot aguantar més l'emoció i estalla amb uns estrepitosos jhurras! i alguns diputats baixen del seus escanys per anar a felicitar al camarer més «chulero» de la província Girona.

La «Perlita» el gos del Sord fa el «viu» de content.

El futbolista desconegut (Paràs) té un viu altercat amb en Figueras perquè diu que aquest jugador d'ençà que porta la permanent «Marca Nonó-Si» té por d'esbullar-se la clenxa i no fa caps quant juga. Perquè calli tothom li diu que té raó.

El secretari llegeix el projecte de regalar unes serres a n'en Mita d'ençà que té la grip, pagà el soldat a n'en Pedra que va destinat a Egipte i donar el nom d'algun carrer de Salt, al lampista de l'Ajuntament, Subils el Romàntic i s'aixeca la sessió perquè es fa pesada.

Repòrter
AGENCIA XUT-A-GOL

Libreria Catalunya

Pi Margall 182

Veïnats de Salt

Diaris - Revistes - Novel·les - Figurins - Postals - Paperia - Impresos - Material per a escriptori - Segells de cautxú i rètols esmalt.

TEATRE

El dia 29 del passat mes, la secció dramàtica «Foc Nou» posà en escena, en el Centre Republicà, la notable obra «L'Esposa», de Florenci Cornet. En aquest drama, l'autor no va a la recerca del cop d'efecte. Ni tan sols abusa de l'explotació

del sentiment. I, no obstant, gosem afirmar que és una obra destinada a gaudir del favor del gran públic. Els conflictes conjugals, portats a l'escena, requereixen un tacte exquisit de presentació. En «L'Esposa», Florenci Cornet ens presenta la mulier enamorada del marit que, tot i saber les disbauxes d'aquest, sap perdonar-les. I no perd la fe en la retractació de l'espós desviat. En Joaquim és el veritable tipus del senyor cínic que es creu amo i senyor absolut de la llar. Troba molt natural tot el que fa, totes les seves plagues. I no s'absté de revelar-les a l'esposa sumisa, fent del seu cinisme un orgull de sinceritat. Es troba, però, amb l'oposició del seu fill, que un dia s'atreveix a tirar li en cara el seu innoble procedir. La sensibilitat de Joaquim s'altera i s'exacerba davant la gosadia del seu fill Francesc. I troba maneres d'imposar els seus «drets» de pare. Però el fill no es dona per vençut. Treballa en silenci per a reivindicar els drets conjugals de la seva mare resignada. Un dia fuig de casa amb la que era amant del seu progenitor. Aquest, en saber això, queda com trasbalsat. I del trasbals ve la retracció que la santa esposa desitjava. Però el pare no vol perdonar la mala jugada del fill. A la fi, no obstant, aquest pot explicar-se i aconseguir convèncer al seu pare de les seves nobles intencions de regenerar-lo i de sostraurer-lo de la influència d'un fals amic que pretenia trair-lo en la cosa més sagrada. Tot plegat, una petita qüestió de família. Però agrandada per la perfecció dels tipus i per l'originalitat no truculent de l'assumpte. La senyoreta Saus, tot i la seva poca experiència escènica, interpretà brillantment el paper de Palmira, el cabdal de l'obra. Joan Boada encertà totalment a assimilar-se el caràcter de Joaquim i aixecà els aplaudiments de la concurrència en l'escena final del tercer acte. Molt bé Antoni Castells en el seu rol de Sr. Rafel. I no desmereixen tampoc els restants intèrpretes: J. Triola, J. Marimon, J. Callís i N. Puig. Com a final de programa, es representà la comèdia de J. Riera «El testament de l'oncle», interpretada per la senyoreta Torrent J. Marimon, J. Callís i A. Triola.

La secció «Foc Nou» prepara el sentimental drama, titulat «Animes perdudes».

Des de Bescanó

Són moltes les persones que, satisfetes, ens han felicitat després d'haver llegit el toc d'atenció que donàvem des d'aquest periòdic en un dels números darrers. Com recordaran els nostres lectors, censuràvem en ell l'abandó en què tenen la higiene en aquest poble. També ens han assabentat que alguns dels individus que estan encarregats d'aquets serveis s'han molestat per la nostra crònica, i fins han malparlat del nostre quinzinari. No hem tingut mai la intenció d'ofendre ningú; però, si a algú li pica alguna cosa que s'ho rasqui. No hi ha més remei. Segons tinc entès, també s'han sentit ofesos alguns senyors que, durant el temps de la podrida monarquia i de la dictadura, foren regidors. Els recomanaré, però, a semblants individus, que s'abstinguin d'aixecar la veu, perquè, si això fessin, llavors els fariem memòries de les célebres eleccions de l'ex-Comte de Fígols, i els preguntàrem a veure què en feren d'aquells milers de pessetes que cobraren per vendre's la consciència de tot el poble de Bescanó. Ara que hi som, parlem-ne. El poble de Bescanó fou aconsellat o coaccionat pels senyors esmentats a votar una candidatura monàrquica que duia per bandera la promesa de construir un cementiri nou. Els veïns d'aquest poble es deixaren arrossegar per la prometença i resulta que ja fa uns quants anys d'això i el cementiri nou encara resta en l'aire. ¿On són les pessetes? Tanmateix, no tingueu por de res, senyors ofesos. Nosaltres som molt callats. I si vosaltres calieu ens cosirem la boca. Del contrari, ens destaparrem que ni les cotorres. Feu bondat i feu les coses ben fetes i així no us passarà res. Però si no teniu cura de fer desaparèixer aquestes misèries que avui es veuen pels nostres carrers, aleshores no pararem d'escridaçar-vos fins que ens manquin les forces.

El Corresponsal

Noticiari

Avui, dissabte, a les 9 de la vetlla, conferència a càrrec del nostre batlle E. Pibernat, qui tractarà sobre «Administració municipal». Lloc: Centre Republicà. Sala d'actes.

Es convoca a tots els ex-deixebles de Pere Gallostra, a una reunió que es celebrarà el diumenge dia 19, a les dues de la tarda, en el Centre Republicà.

El dilluns passat tingué lloc l'enterrament del fill del nostre amic Josep Comerma, i el dimecres el del pare del no menys estimat amic Eloi Torres. Rebin els esmentats companys i llurs respectives famílies el nostre condol més sincer i expressiu.

El diumenge, dia 12, la S. S. Salt es traslladarà a Olot per a contendre, en un partit de futbol amistós, contra l'equip de dita localitat.

Assolí un gran èxit el ball celebrat diumenge passat en el Centre Republicà a benefici dels damnificats per les darreres inundacions.

Per als propers dies de Carnaval, lluits balls i concerts en el Centre Republicà per una renombrada orquestrina. La sala serà adornada i perfumada per la perfumaria Casas de La Roldona. Magnífics jocs de llum.

Ahir tingué lloc en el Centre Republicà una conferència sobre «El desenrotllament del pla estadista de l'activitat i potència productora de la població» a càrrec del notable economista S. Grossmann. L'orador fou molt aplaudit i felicitat.

Imp. Salomó Marquès. — Girona

XAVIER SÁNCHEZ I BARÓ

METGE

Ofereix es seus serveis professionals

Carretera de Salt, 18

HORES DE VISITA:
De 11 a 1 i de 6 a 8

Carretera de Salt
Sta. Eugènia